

ՀԱՄԱՉԳՈՒՅԻՆ ՄԵՐՈՒՆՈՅԻՆ
ՅՕՔԵԼԵԱՆ

Հասաւ օրը սակաւիկ միտիւտ-
րութեան, երբ ամէն հայ սիրտ՝ թէ
հարազատ հողի վրայ արտփուն թէ
երկրէն տարազրւած, աշխարհովը
մէկ ցամաքիւր — պիտի ցլի անտ-
վար ուրախական զգացմունքով ու
պիտի հրճւի զիտակցօրէն թէ ան-
որոշ պարզութեամբ

1500 ամեայ նախանձելի յօ-
րեկեանը սուրբ Մեսրոպի ու Սա-
հակի մեծագործութեան — ասուի:
գլխի ու հայ դպրոցի հիմնարկու-
մի, 400-ամեայ յօրեկեանը Քարգ-
մանիչների գործի բնական շարու-
նակութեան՝ հայ սպագրուամե,
—, մեղադր, Գ Յակօրի և Արզար
գպրի հերոսական ձեռքերով, — ար-
գարե միտիւտութեան Իրաւունք
են տալին հայ սրտին ու մտքին:

Ու որչափ արթուն ու մեծ է
մտքի զիտակցութիւնը, նոյն չափ
մեծ է նաև միտիւտութիւնը:

Մտքի արթնութեամբ մենք
զիտակցում ենք այս մեծ օրը.
թէ այն, որ կատարեցին մեր
Երախտաւորները մտքի ու սրտի
երկունքով այն հետև գարեբին,
կրաւ գերազանց սպասած
հետեանքի, խաբրիւր մեր ազգու-
թեան, պատճառն ու էութիւնը

մեր այսօրւայ զիտակցութեան:

Իբր առաջնորդող աստղ հայ
զիրն ու դպրութիւնը պէժպէժա-
լով երեցան ու յոյս երիզով
պատռեցին հայ երկնակամարի
խօլ խաւարը, կայծ ձգեցին հո-
գինները՝ արեան ու աւերի ճամ-
բէքով առաջ շարժուող հայութեան,
յաւ օրերի յոյսը ցօղելով նրանց:

Ու գարեբով առաջ շարժեց
հայր յաճախ բունդառուած կանգ
առնելով: Սակայն գնացքը ան-
գարձ չխափանեցաւ երբէք. կայ-
ծը շողաց մշապալէս և յոյսն ա-
ռառացաւ հեղացեալ:

Իդձերի ու իղեայների ձևով
այդ յոյսը փայփայեց հայ ժողո-
վութեան իր սրտի խորքերում,
ամբարջեց իր հոգին ու հասաւ
մտքի նաճումի այս օրին, երբ
զիտակցութիւնը որոշ ձև ու շափ
է ստացած իր կուրսուրական նը-
աճումների մէջ, երբ իր բայ-
ւերն ամբացած են այնքան. որ
կարող է արդէն մենակ քայլել:

Կգան յաւագոյն օրեր կ'կա-
տարւին շատ երազած ու տա-
ռապանքով երկնած ազգային իղ-
ձեր ու իղեայներ, այդ նոր յոյ-
սերի ցանկալիութիւնն էլ աւելի
վառ կ'զատնայ երբ զգօն մտայ-
նութեամբ մենք զին տալ կարո-

ղանանք մինչ այժմիկ նաճում-
ներին:

Մեր զիտակցութիւնը կ'զառ-
նայ աւելի հաստատ, եթէ մենք
այդ աններ — արժանի գնահատու-
թիւն տանք ազգային մշակութի օ-
ճախ — դպրոց-դպրութեան:

Եթէ չ'կայ հնար ազգովին տօն
տօնել, պատմական նաւասարդի
տարեհանդէս կատարել, ազգային
խրախճան երգ ու պարով, խա-
ղերով ու խնդութեամբ, գէթ այս
մեր խումբ-խումբ տօները չ'թող-
նենք լինել պատահական բունկման
վարանցիկ երեոյթ. կենդանի պա-
հներք յիսուսակը մեր այս մեծա-
գոյն տօների ու տօններ ամէն
տարի այս կամ այլ յարմարաւոր
օրերին:

Իսկ մինչ այդ՝ տանք արժանի
մեծարանքը մեր ազգային Ե-
րախտաւորներին, որոնք անհա-
րաւորը հնարաւոր դարձրին իրենց
մեծ Փորձով — զբով ու պարու-
րեամբ պահպանեցին մի վտե-
րազ դարերի ընթացիկն, ազգելի
ու ցեղելի հիգօր ընթարումներ
ու խաչածեւ բախումների մէջ:

Կեղամ Սեւակ

